

นกกกระดาศ

ผลงานเข้าร่วม ๑๐ คนสุดท้าย"วรรณกรรม ๓๐ ปี ๖ ตุลา"ปี ๒๕๕๐

เรื่องสั้น “นกกกระดาศ”

อากาศยามบ่ายช่างอบอุ่นเหลือเกิน เปลวแดดนอกหน้าต่างยังคงเต้นระริก ร้อนจนไม่ยราบต้นเล็กๆที่ขึ้นเป็นแนวข้างรั้วบ้านหุบตัวแบนราบขนานไปกับพื้นดิน เสียงพัดลมตัวเก่าดังเอื่อยอาดแข่งกับเสียงเพลงลูกทุ่งพื้นบ้านที่เปิดแค่พอได้ยิน เพราะเจ้าของบ้านกำลังใจจดใจจ่ออยู่กับสมุดกองโตที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงาน

ประตูห้องถูกผลักเข้ามาเบาๆ ผู้มาใหม่เป็นชายร่างสูง ใบหน้ารักไปด้วยหนองครา บนศีรษะสวมหมวกสีขาว โสร่งของเขาเป็นสีน้ำเงินเข้มจนเกือบดำ ฟาติมมักจะแต่งกายเรียบร้อยเสมอแม้ในยามที่อยู่กับบ้านเช่นนี้

ดาหวันเงยหน้าขึ้นยืมทักทายสามี ก่อนจะเอ่ยถามด้วยความห่วงใย

“ บังหิวหรือยังจ๊ะ นี่ก็เกือบบ่ายโมงแล้ว ”

“ หิวสิ..เพิ่งจะละหมาดเสร็จ บังกำลังจะชวนดาหวันไปทานข้าว ” ผู้เป็นสามีตอบ

ฟาติมหันไปมองรอบห้องทำงานของภรรยา ห้องนี้น่าจะเรียกว่าห้องสมุด

มากกว่า เพราะเต็มไปด้วยหนังสือหลายประเภท แต่ส่วนใหญ่จะเป็นหนังสือเรียน เพราะดาหวันเป็นครูสอนอยู่ในโรงเรียนประจำหมู่บ้าน สายตาของเขาปะทะกับ
สิ่งหนึ่ง
ที่ไม่พอใจก่อตัวขึ้นมา
จนต้องเอ่ยถามภรรยา
ที่เป็นเหตุให้ควา

“ นี่ดาหวันยังเก็บเจ้านกกระดาศนี้ไว้อีกหรือ บังไม่เข้าใจว่ามันมีค่าอะไร ก็แค่กระดาศแผ่นหนึ่งเท่านั้นเอง ” น้ำเสียงมีร่องรอยไม่พอใจเด่นชัด

“ มันมีค่าต่อความรู้สึกนะค่ะ คนพบเขาตั้งใจทำเพื่อเป็นกำลังใจให้แก่พวกเรา..ชาวใต้ ” ดาหวันตอบ สามีด้วยเสียงเรียบๆ

หล่อนไม่ใช่คนช่างพูดนัก แต่ด้วยลักษณะของความเป็นครู ถ้ามีสิ่งใดที่หล่อนมองว่าไม่ถูกต้อง ก็จะไม่ปล่อยให้ผ่านไปโดยง่าย

“ หี! ” ฟาติมทำเสียงขึ้นจมูก “ พวกนั้นจะรู้อะไร ส่วนใหญ่ก็เป็นพวกชาวพุทธ ”

ดาหวันหันขวับไปมองหน้าสามี “ แล้วดาหวันละบัง ดาหวันก็เป็นพุทธ เพิ่งจะมาเป็นอิสลามตอนแต่งงานกับบังนี่ไม่ใช่หรือ แล้วพ่อกับแม่ก็ยังเป็นพุทธ บังจะมาเหยียดยศศาสนาอื่นแบบนี้ไม่ได้

แนวปฏิบัติของแต่ละศาสนาต่างกัน

แต่แท้จริงแล้วต่างมีจุดหมายเดียวกัน

”

คำพูดของภรรยาทำให้ฟาไลรู้สึกตัว เขาเดินไปโอบไหล่ของหล่อนหลวมๆแล้วปอบใจ

“ ไม่ใช่ว่าที่ดาหวันเข้าใจหรอก บังไม่ได้ลามปามถึงขนาดนั้น เอาเป็นว่าทุกศาสนาสอน ให้เป็นคนดี ที่นี้จะไปทานข้าวได้หรือยังจะ หิวจะแยะแล้ว”

ผู้เป็นภรรยาซ้อนขวับ แต่ก็ยอมลุกขึ้นจากเก้าอี้แต่โดยดี หล่อนเคยชินเสียแล้วสำหรับการถกเถียงทำนองนี้ เพราะต่างมองคนละมุม บางครั้งหล่อนก็แอบนึกหาสามีในใจ..ว่าเขาช่าง“ใจแคบ ”

เหลือเกิน

ฟาไลเป็นผู้ที่คนทั้งหมู่บ้านให้ความนับถือ ตั้งแต่เขาเรียนจบจากกรุงไคโรประเทศอียิปต์ ก็ทำหน้าที่ครูสอนศาสนามาโดยตลอด ระยะเวลาที่สามจังหวัดภาคใต้ประสบปัญหาผู้ก่อการร้ายคุกคาม

ป็นบุคคลหนึ่งที่ชาวบ้านมาขอคำปรึกษา

ว่าควรจะทำอย่างไรดี

ซึ่งเขาเองก็ลำบากใจไม่น้อย

เมื่อกลุ่มผู้ก่อการร้ายนั้นล้วนเป็นคนที่คุณเคยกันมาก่อน

ตั้งแต่จำความได้เขาถูกปลูกฝังให้เทิดทูนศาสนาเหนือทุกสิ่ง

จึงเป็นเหตุให้หลายต่อหลายครั้งเขาได้ให้ความช่วยเหลือผู้ก่อการร้ายในการกระทำความผิด

“ เหตุการณ์สามจังหวัดภาคใต้ยังคงน่าเป็นห่วง เมื่อคำวานนี้ได้มีผู้ร้ายไม่ทราบจำนวน ถือโอกาสลอบยิงทหารที่กำลังลาดตระเวน.....” เสียงจากโทรทัศน์เป็นเหตุให้ดาหวันนั่งฟังอย่างตั้งใจ

“ เดียวนี้..พวกนั้นเริ่มฆ่าผู้บริสุทธิ์มากขึ้นเรื่อยๆแล้วนะบัง ” หล่อนแสดงความคิดเห็น

“ เราจะรู้ได้ยังไงเล่าดาหวัน ว่าเหยื่อเหล่านั้นบริสุทธิ์ กลุ่มผู้ก่อการร้ายเขาอาจจะมิเหตุผลของเขาก็ได้ เพียงแต่เราไม่เข้าใจ ” ผู้เป็นสามีคัดค้าน

ดาหวันละสายตาจากจอโทรทัศน์มาองหน้าสามี

“ บัง..คนแกกำลังจะไปกรีดยาง หรือหารหารคุ่มกันชาวบ้านเนี่ยนะ มีเหตุผลอะไรที่ไปฆ่าเขา ”

“ ช่างเถอะนะ..อย่าสนใจเลย พวกนั้นไม่เกี่ยวกับเราหรอก ” นี่คือนเหตุผลของเขา แต่เป็นสิ่งที่หล่อนไม่เห็นด้วยเลยสักนิด

“ ช่างเถอะ..อย่างนั้นหรือคะ แล้วถ้าคนที่ถูกฆ่าเป็นญาติพี่น้องของเรา บังจะรู้สึกยังไง ” ผู้เป็นภรรยาอ่อนถาม

ฟาลิดนึ่งเงียบ..เขาคิดตามคำพูดของหล่อน ถ้าคนในครอบครัวของเขาต้องตกเป็นเหยื่อ เขาจะรู้สึกเฉยๆ และกล่าวคำว่า “ ช่างเถอะ ” ได้หรือไม่

วันนี้ฟาลิดตื่นสายกว่าทุกวัน เพราะเขากลับไปนอนหลังจากทะเลาะเสร็จตอนตีห้าครึ่ง ดาหวันไปทำงานตั้งแต่เช้า บ้านทั้งบ้านเงียบเฉียบ มีเพียงเจ้าอาร์มแมวที่เลีย
ยงไว้เท่านั้นซึ่งมักจะวิ่งจับหนูเสียงดังโครมคราม

“ บังฟาลิดๆ ” น้ำเสียงของคนเรียกดูร้อนรน

ฟาลิดรีบเดินไปเปิดประตูหน้าบ้าน พบหญิงสาววัยไล่เลี่ยกับภรรยายืนรอสายอย่างกระสับกระส่าย

“ นิซะห์ มีอะไรหรือ ถึงได้มาเรียกแต่เช้า ดาหวันไปโรงเรียนแล้วนี่ ” เขาตะโกนถาม

“ บัง..ไปดูดาววันหนอย..ดาววันแยะแล้ว ” นิซะห์บอกอย่างตะกุกตะกัก

พอได้ยินชื่อภรรยา ฟาลิดเองก็รู้สึกใจคอไม่ดี มือของเขาเย็นเฉียบ ขณะที่พยายามบังคับเสียงไม่ให้สั่น เพราะท่าทีของนิซะห์ในวันนี้ ขวนให้คิดเหลือเกิน ว่าอาจจะมื่ออะไรไม่ดีขึ้นกับภรรยาของเขา

“ดาววัน..เป็นอะไรไปนิซะห์..บอกบังมาเร็ว”เขาพรวดพราดลงจากบันไดแล้วถามอย่างคุมสติไม่อยู่

“ดาววันถูกยิงนะบัง ตอนนี้อยู่โรงพยาบาล ”

คำตอบที่ได้ยิน ทำให้ฟาลิดตัวชา อนิจจา..ดาววัน ทำไมพวกมันถึงยิ่งหลอน

ดาววันนอนสงบอยู่ใต้ผ้าคลุมสีขาว ร่างของหลอนเต็มไปด้วยเลือด ฟาลิดเฝือกอดร่างไว้วิญญาณแล้วร่ำไห้

“ ดาววัน..ตื่นมากุยกับบัง..ตื่น ” เขาพล่ามดังคนเสียสติ

“ หักใจเถอะบัง ดาววันไปตีแล้ว ” นิซะห์ปลอบทั้งที่น้ำตาอาบแก้ม

บริเวณโรงพยาบาลเต็มไปด้วยเหล่านักเรียนและชาวบ้าน ทุกคนต่างอยู่ในอาการเศร้าโศก เด็กนักเรียนต่างร้องไห้ด้วยความเสียใจ ที่ครูของพวกเขาต้องจากไปต่อหน้าต่อตา

ตอนนั้น..ดาหวันกำลังยืนกุมแกวอยู่หน้าเสาธง จู่ๆเสียงปิ่นก็ดังขึ้น ทุกคนหันมามอง..ร่างของหล่อนทรุดฮวบลงไปกองกับพื้น เพื่อนครูช่วยกันพาหล่อนมาส่งโรงพยาบาล แต่ก็สายเกินไปเสียแล้ว ขณะที่คนร้ายล่องหนไปอย่างไร้ร่องรอย

พาลิตกอดร่างไร้วิญญาณของภรรยาด้วยความปวดร้าว ทำไมคนดีอย่างหล่อนต้องมารับเคราะห์กรรมเช่นนี้ เขากถามตนเองซ้ำๆ ด้วยความรู้สึกที่ยากจะบรรยาย

พิธีศพของดาหวันผ่านไปอย่างรวดเร็วตามหลักศาสนา หลังจากนั้นพาลิตยังคงเก็บตัวเสียบในบ้านตามลำพัง ความสูญเสียข้างเจ็บบวดนัก คงเป็นดังคำสอนของพุทธศาสนาที่ว่า

“ ไม่มีใครหนีผลการกระทำของตนเองได้พ้น ” ดาหวันมักพูดให้ฟังเสมอว่า “ มันเป็นกรรม ” ซึ่งเขาเคยค้ำนอยู่ในใจเสมอ แต่ในวันนี้เขากลับซาบซึ้งจริงสินะ..เขาเคยช่วยเหลือผู้ก่อการร้าย แล้วมันก็มีค่าคนที่เขารัก
ทั้งๆที่หล่อนไม่ได้มีความผิดสักนิด

พาลิตเดินเข้าไปในห้องทำงานของภรรยา ทุกอย่างยังเหมือนเดิม หนังสือยังคงวางอยู่บนชั้น บนโต๊ะยังมีสมุดกองโต “ นกกกระดาศ ” ก็ยังวางอยู่ที่เดิม เขาเดินไปหยิบมันขึ้นมาแล้ววางไว้ในอุ้งมือ

“ ดาหวัน..มันคือกำลังใจใช่ไหม ” เขาเอ่ยขึ้นมาอย่างเลื่อนลอย

“ มันเป็นตัวแทนของสันติภาพใช่ไหม ” เอ๋ได้เพียงเท่านั้นเขาก็ร้องไห้

หากย้อนเวลากลับไปได้ เขาจะเชื่อหล่อน ดาหวันผู้รักสงบ หล่อนมาจากครอบครัววิถีพุทธ หล่อนเชื่อว่าควรมีเมตตาต่อเพื่อนร่วมโลก
การทำลายผู้อื่นนั้นเป็นการสร้างเวรต่อกันไม่มีสิ้นสุด “ ความรัก ” เป็นสิ่งเดียวที่จะหล่อหลอมใจทุกดวงให้เป็นดวงเดียว ทำไมก่อนหน้านี้เขาคิดไม่ถึง
ต้องเกิดการสูญเสียก่อนหรือ..จึงจะทำให้ทุกคนคิดได้

นกกระดาศที่แขวนอยู่หน้าประตูแก้วไกวไปตามแรงลม ผ่านวัน..เป็นเดือน..เป็นปี..จนสีของมันซีดจาง แล้วเมื่อใดกันนะ “ สันติสุข ” จะกลับคืนมาสักที
ความแตกแยกทำให้เกิดการสูญเสีย “ ความสามัคคี ” เท่านั้นที่จะนำพาความสงบสุขกลับคืนมา..อีกครั้ง

นกกระดาศ ผลงานเข้ารอบ ๑๐ คนสุดท้าย"วรรณกรรม ๓๐ ปี ๖ ตุลา"ปี ๒๕๕๐

น้ำฝน ทะกลกิจ ประพันธ์